

วันเกิดของเค้าโมง

.....

เค้าโมงวิ่งพรวดลงมาจากบันได ถลันเข้าไปยืนหน้าตู้ หยิบกางเกง ยืนมาสวมอย่างรีบเร่ง มองดูนาฬิกาเห็นจวนจะตีห้าเต็มทง ที่แรกคิดจะลักเปีย แต่พอหยิบหวีก็เปลี่ยนใจวางลง กลัวว่าจะไม่ทันใส่บาตร

ในครัวเปิดไฟสว่าง เค้าโมงกระโจนเข้ามาข้างใน เมื่อคืนแม่บอกว่าน้ำพริก กุ้งสดอยู่ในตู้เย็น ซื้อมาจากร้านบักซีใต้กลางซอย ร้านนี้แม่เชื่อใจว่าไม่ใส่ผงชูรส บางวันยังซื้อน้ำพริกผัดแห้งที่ไม่เผ็ดมาให้พวกเธอกินกับข้าว

"เค้าโมง" เสียงนกกระดิดร้องเรียกมาจากหน้าต่างชั้นสอง "ตื่นทำไม แต่เช้า"

เค้าโมงโผล่หัวฟู ๆ ออกมาจากในครัว "เราจะใส่บาตร ดีดลงมาใส่ด้วยกัน ไหม"

"ดีดยังไม่ได้อาบน้ำ คงไม่ทันแล้วมั้ง"

"ล้างหน้าแปรงฟันก็พอแล้ว พระมาตีห้า"

แม่น้องสาวคนเล็กผลุบหน้าเข้าไป เค้าโมงเปิดตู้เย็นก้มลงมอง เห็นน้ำพริก กุ้งสดใส่ถุงพลาสติกมัดไว้เรียบร้อย เธอเลือกแดงกวากับมะเขือเปราะผิวยาว ๆ ออกมาจากช่องผัก ล้างหั่นใส่ถุงเร็วปรือ ก่อนจะหันไปตักข้าวใส่ขันเงิน

โต๊ะพับได้วางอิงอยู่กับผนัง เค้าโม่งยกออกไปวางหน้ารั้ว ฟ้าเริ่มสว่างพอดี ซอยบ้านเธอเป็นซอยตันจึงไม่มีรถพลุกพล่าน เพิ่งจะกางโต๊ะตั้ง ได้ยินเสียงประตูรั้วบ้านข้างๆ เปิดดังแอ๊ด ย่าไบถือถาดกับข้าวเดินออกมา พอเห็นเค้าโม่งก็ร้องทัก

"วันนี้ใส่บาตรหรือลูก"

"ค่ะ" เค้าโม่งยิ้มอายๆ ไม่กล้าบอกว่าเป็นวันเกิด เดินกลับเข้ามาหยาบขัน ใส่ข้าวกับน้ำพริก เรง่ริบจนเตะตระดิประตุ เธอเป็นคนซุ่มซามมาแต่ไหนแต่ไร ยิ่งไม่ได้ใส่แวนยิ่งซุ่มซามเข้าไปใหญ่ แต่ถ้าใส่ในบ้านจะโดนนกกกระดิดล้อ เรียกว่าคุณป้าเจิมบ้างละ คุณป้าพูบ้างละ บางที่แม่ยังพลอยเรียกตาม

ของใส่บาตรจัดวางบนโต๊ะเรียบร้อย เธอรู้สึกโหวงเหวงขึ้นมาในห้อง ทั้งบ้านคงมีเธอคนเดียวที่จำวันเกิดของตัวเองได้ เมื่อวานขึ้นบอกแม่ว่าอยากใส่บาตร แม่แค่ถามว่านี่อะไรขึ้นมา แต่ไม่รอฟังคำตอบเพราะกำลังดูซีรีส์เกาหลีกับนกกกระดิด เค้าโม่งไม่ยอมเข้าชี้ รู้ดีว่าแม่มีอะไรหนักเต็มหัว ไหนจะเรื่องเงิน เรื่องพ่อ เรื่องไก่จุก ตั้งแต่ป้าอ้อยชวนแม่ให้ไปเปิดร้านเค้กตลาดนัดด้วยกัน ป้าออกเงิน แม่ออกแรง แม่ต้องออกจากบ้านตั้งแต่ตีสี่ กว่าจะกลับก็ห้าโมงเย็น บ่นทุกวันว่าเย็นจนขาแข็ง

"เมื่อวานได้ดูศึกงาหรือเปล่า" ย่าไบเริ่มชวนเธอคุยเรื่องหนังอินเดีย "แหม นางกุจจีร้ายจริงๆ ยุแหยงอยู่ได้ กลัวว่าพระรามกับนางสีดาจะมีลูกมาแย่งบัลลังก์"

เค้าโม่งยิ้มแห้ง ไม่รู้จะพูดอะไรเพราะไม่เคยดู เธอชอบอ่านหนังสือ ไม่ชอบดูละคร ไม่เหมือนนกกกระดิดที่รู้จักซีรีส์ดังกับเขาทุกเรื่อง ทั้งไทย จีน เกาหลี ฝรั่งเศส เว้นก็แต่อินเดียกระมัง

"นางสีดาสวยอย่างกับนางฟ้า" ย่าไบพูดต่อ "ตาคมผมดำ คิ้วโก่งอย่างกับคันศร เคยได้ยินไหมที่เขาว่า เนตรคมสมลักษณะเนื้อนิลเนตร สาวอินเดียนี้ละเนตรดำคมดั่งเนื้อนิล"

เค้าโม่งพยักหน้าตาม รู้ว่าย่าไบพูดถึงประโยคในหนังสือจินตามณี เธออ่านหนังสือมากกว่าเด็กคนอื่นในวัยเดียวกัน พ่อเก็บหนังสือเก่าของปู่ใส่ลัง

ไว้ในห้องเก็บของ เค้าโมงรีบอ่านจนหมด เว้นแต่พวกตำรากฎหมาย

"หมั่นไล่นางกุจจี" ยาใบวกกลับไปเรื่องเก่า สะเง้อสะเง้อหลงพ้อจาก
วัดท้ายถนน พอดีประตูรั้วแง้มออกเป็นช่อง มือข้างหนึ่งยื่นกำตอกบัวออกมา

"อย่าลืมหอกไม้"

"อ้าว" ยาใบร้อง "กำลังนี่กอยู่เชื่อว่าขาดอะไรไป ทำไมบุญตุ๊ตั้งแต่เช้า
ล่ะลูก จะรีบไปไหนหรือ"

"ผมจะไปปั่นจักรยานที่สวนหลวง เข้าๆ อย่างนี้คนน้อย"

"ไปคนเดียวหรือว่านัดเพื่อน"

"ไปคนเดียวครับ"

"กินข้าวเสียก่อน ยาทำกุ่มหวานกับหมูหวานใส่ตู้กับข้าวไว้ให้ ข้าวต้มก็มี
ใช้ข้าวกล้องหอมมะลิแดง แม่เราเขากินลดความอ้วน เขาว่าดีไม่แพ้ข้าวมันปู
ยาก็ไม่รู้กับเขาหรอก ซื่ออะไรมาก็หุงอันนั้น ข้าวฮางงอกของอุบลคราวก่อน
ยังไม่หมดเลย แล้วมีข้าวไรซ์เบอร์รี่อยู่อีกถุง พี่สาวเราเขาไปซื้อมาจากงานเกษตร
อินทรีย์"

เค้าโมงฟังสองยาหลานคุยกัน ยกมือลูบผมฟูๆ ของตัวเองอย่างไม่ตั้งใจ
คอยชำเลืองมองใบบุญแต่ไม่เห็นตัว ด้วยว่าประตูรั้วบังตา

"ผมไปกินข้าวก่อน" ใบบุญตบท ไม่อย่างนั้นคงต้องฟังยาสาธยายเรื่อง
ข้าวไปอีกนาน

"แล้วไปยังไงล่ะลูก เอารถไปหรือ" ยาใบร้องถามตามหลัง

"ครับ บอกพ่อแล้ว"

"ขับระวังนะ เราเพิ่งจะได้ใบขับขี่"

ผู้เป็นหลานหัวเราะเบาๆ ปิดประตูรั้วเดินกลับเข้าบ้าน เค้าโมงได้แต่
มองตามตาละห้อย เห็นแค่มือใบบุญที่ยื่นมาส่งตอกบัว เขาน่าจะรู้ว่าเธอยืนอยู่
ตรงนี้ด้วย แต่ไม่ยกโผล่หน้ามาทักทาย ปกติเขากับเธอไม่ค่อยจะได้คุยกัน เพียง
แต่วันนี้เป็นวันเกิด เค้าโมงก็แค่อยากให้มีอะไรดี ๆ น่าจดจำบ้างเท่านั้น

ยาใบเล็กคุยเรื่องหนังอินเดีย หันมาเล่าเรื่องหลานชายคนโปรดจะไปอยู่
หอพัก คราวนี้เค้าโมงจึงค่อยกระตือรือร้นสนใจ

"ได้หอพักใกล้มหาวิทยาลัย แค่อ่านถนนเข้าซอยอีกนิดก็ถึงแล้ว เห็นว่าจะเอาจักรยานไปด้วยคันหนึ่ง นี่ถ้าเรียนจบละก็เงินเดือนขั้นต่ำไม่น้อยกว่าสามหมื่นเชียวนา แต่พ่อเขาบอกให้ต่อโทไปอีก ดูลู่ทางที่เมืองนอกเอาไว้ ถ้าได้ทุนก็ยิ่งดี สมัยนี้จบแค่ปริญญาตรีไม่ไหวหรอก การแข่งขันมันสูง"

น้ำเสียงคนเล่าปลาลาบปลี้ม คนฟังก็พลอยยิ้มแอมแปรมใจ ไบบุญเป็นหลานชายคนเดียวของบ้านย่าโบ ห้อมล้อมด้วยพี่สาวน้องสาวสามคน เปิดเทอมนี้เขาจะกลายเป็นนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ ตอนรู้ผลประกาศรับตรงเมื่ออาทิตย์ก่อน ย่าโบคุยฟังตั้งแต่ต้นซอยยันท้ายซอย ทำเอาแม่ไม่อยากจะย่างกรายไปร้านชำ กลัวอาซิมคนขายถามว่าเมื่อไรไ้จุกจะเข้ามหาวิทยาลัยบ้าง

"ดูสิ" ย่าโบชูดอกบัวที่มีดเป็นกำ "พอดีเมื่อวานแม่ไบบุญเขาไปเที่ยวนาบัว ได้บัวหลวงสีชมพูดอกโตงามงาม เขาจะเอาไปถวายแก่นบนที่ไบบุญสอบติดบนไว้ตั้งสามแห่งเชียวนะ หลวงพ่อโสธร พระพรหมเอราวัณ แล้วก็ศาลหลักเมืองย่าเลยขอแบ่งมาถวายพระ ดอกไหนไม่ค่อยสวยจะเอาไปห่อเมี่ยงคำ ฝักบัวก็มีเค้าโมงกินเป็นไหม เดี่ยวย่าแบ่งให้ เมื่อด่อน ๆ หวานดี"

"กินเป็นคะ" เค้าโมงตอบใจลอย อยากรู้อีกไบบุญอีกแต่ไม่กล้าถาม บ้านเธอกับบ้านย่าโบรู้จักกันมานาน ไบบุญกับไ้จุกพี่สาวเค้าโมงเคยเรียนมัธยมที่เดียวกัน ห้องเดียวกัน แต่ไ้จุกไม่ยอมไปโรงเรียนตั้งแต่ชั้น ม.6 เทอมแรกฝังตัวอยู่แต่ในบ้านมาเป็นปี

เค้าโมงฟังย่าโบสาธยายสรรพคุณของต้นบัว กินได้ตั้งแต่ดอกถึงราก เธอเพิ่งนึกขึ้นมาได้ว่าตัวเองไม่มีดอกไม้รูปเทียน

"ย่าโบคะ ดักบาตรไม่มีดอกไม้รูปเทียนได้หรือเปล่า"

"ได้สิ ทำไมจะไม่ได้" ย่าโบหัวเราะ เปลี่ยนเรื่องบรรยายได้อย่างไวว่อง "บิณฑบาตเป็นภาษาบาลี แปลว่าการตกแห่งก้อนข้าว พระมารับบิณฑบาตก็คือมารับอาหารไปฉัน ดอกไม้รูปเทียนไม่จำเป็น ปกติยากก็ไม่ได้ใส่"

เค้าโมงพยักหน้าอย่างโล่งใจ รออยู่ไม่ถึงห้านาทีหลวงพ่อก็เดินเข้าซอยมา พอตีนกระดี่ดิ่งกระดี่ดกกระทะหอบมาเปิดประตู หน้าแดงเป็นลูกต๋าลิ่งด้วยน้ำอุ่น ไ้จุกบนหน้าผากยังมีคราบครีมล้างหน้า

"ส่องกระจกบ้างไหม" เค้านางกระซิบ

"แล้วที่ตัวเองล่ะ" นกกระต๊อพูดย้อน "ผมขึ้นไปคนละทางอย่างกับโดนไฟขีด"

เค้านางกระทุ้งข้อศอกใสน้อง พยายามใส่บาตรเสร็จจึงรีบไปเฝ้านิมนต์พระตักข้าวในขันเงินใส่ลงบาตรจนเกลี้ยง นกกระต๊อช่วยวางถุงน้ำพริกอย่างตั้งอกตั้งใจ ไม่ได้คิดจะมาขอแบ่งบุญ แค่นุกเพราะนาน ๆ ครั้งจะได้ใส่บาตรที

สองพี่น้องนั่งลงกราบ เค้านางอธิษฐานในใจสามข้อ ขอให้แม่ทนทำงานกับป่าอ้อยได้นาน ๆ ขอให้ไก่จุกยอมไปโรงเรียนอีกครั้ง แล้วก็ขอย่าให้พ่อกลับบ้านวันนี้ เธอไม่อยากได้ยินพ่อกับแม่ทะเลาะกันในวันเกิด

ใบบุญชำรุดออกมานอกรั่ว เค้านางกำลังจะยกโต๊ะเข้าข้างใน เห็นท้ายรถเขวนจักรยานเสือหมอบ นกกระต๊อเอียงไหล่มาชนพี่สาว ยกคิ้วหัวคิ้วดำทำมือเป็นรูปหัวใจ

"เลิกเล่นได้แล้วดี" เค้านางแยกเขี้ยวใสน้อง กลัวใบบุญมองผ่านกระจกมาเห็นเข้า แต่อีกฝ่ายขับหัวออกไปโดยไม่เหลียวหลัง

"นกแน่ ๆ" นกกระต๊อกระซิบกระซาบ

"นกะอะไร" เค้านางทำไ้

"อ๊อ ไม่เคยได้ยินบ้างหรือไง นกแปลว่าแห้ว หลุดมือ อดรับประทาน ถ้าเค้านางไม่หัดทำตัวให้เป็นผู้หญิงละก็หมดสิทธิ์"

เค้านางกัดริมฝีปาก ไม่เข้าใจว่าตัวเองไม่เหมือนผู้หญิงตรงไหน แคเป็นคนไม่สวย ไม่ชอบแต่งตัว แปลว่าเธอต้องกลายเป็นผู้ชายหรือ

"เราไม่ได้ชอบที่ใบบุญอย่างที่คิดคิดหรอกนะ" เค้านางแก้งพูดอย่างไม่ยั้ง "เราแค่ปลื้มว่าเขาเป็นคนเก่ง ไม่ต้องเรียนพิเศษเลย คะแนนไอเน็ตก็สูง คะแนนแก้วิชาสามัญก็สูง ได้เข้ามหาวิทยาลัยดี ๆ"

"เค้านางไม่ชอบก็แล้วไป" นกกระต๊อยิ้มอย่างมีเลศนัย "หล่อ ๆ อย่างใบบุญเดี๋ยวก็น่าแพน พนันกันได้ เข้ามหาวิทยาลัยปีเดียวก็ไม่โสดแล้ว"

"พูดเบา ๆ หน่อย" เค้านางเอ็ด กลัวคนบ้านใบบุญได้ยิน เธอรีบพับโต๊ะ

หิวกลับเข้ามาข้างใน อีกมือถือขันข้าว มองดูนกกระตีดกระโดดเร่จ๋าตามประสา
แม่ น้องสาวคนเล็กไม่เคยมีอะไรทุกข์ร้อน พอถึงคราก็คว้าโทรศัพท์มือถือ ยืนฟัง
กรอบประตูลัดดูข้อความมือเป็นระวิง

"เค้าโหมงดูสิ ซานทำสติเกอร์หมาสี่ตา น่ารักไหม"

"อือ"

"ซานทำขายด้วยนะ ดีดีว่าจะอุดหนุน แม่เติมเงินให้คร่าวก่อนยังเหลืออีก
สามร้อยเหรียญ"

พูดถึงเหรียญในระบบที่แม่เติมให้ไว้ซื้อสติเกอร์สำหรับแชต แม่ตามใจ
นกกระตีดเสมอ พอพ่อเตือนว่าไม่ควรทำอย่างนั้น กลัวนกกระตีดจะติดนิสัย
ฟุ่มเฟือย แม่จะเถียงว่าเงินแค่นี้ก็ร้อย ทำไมจะซื้อความสุขให้ลูกไม่ได้

เค้าโหมงวางขันใส่ข้าวลงในอ่างล้างจาน เคยคิดจะหาเงินพิเศษด้วยการวาด
สติเกอร์ไปขาย แต่วาดไม่สำเร็จสักที

"จำฟางได้ไหม" นกกระตีดยื่นโทรศัพท์มาให้ดู "เพื่อนตอนเรียนประถม
ของดีด้นะ ตอนนีฟางไปเที่ยวญี่ปุ่น ถ่ายรูปกับดอกซากุระ"

เค้าโหมงชะโงกมอง เห็นฟางใส่เสื้อกันหนาวสีชมพูสด ยืนกอดคอพอกับแม่
ยิ้มแป้นอยู่หน้าต้นซากุระที่ออกดอกสะพรั่ง

"ฟางเป็นลูกคนเดียว พ่อแม่รัก น่าอิจฉานะ"

"จะอิจฉาทำไม แม่รักดีดีจะตาย พ่อก็ไม่เคยดู"

"รักแต่ไม่มีเงินพาไปญี่ปุ่น" นกกระตีดทำหน้าเบ้ "ปิดเทอมหนีน้าเปื้อน
ที่สุด"

"ซากุระเมืองไทยก็มี นางพญาเสือโคร่งไง ตอนไปพระธาตุดอยสุเทพดีดีก็
เคยเห็น"

"ใครจะไปจำได้ ตอนนั้นดีดีเพิ่งอยู่นูบาล" นกกระตีดค้อน เลื่อนโทรศัพท์
ดูรูปเพื่อนเข้าไปเข้ามา ขยายดูรองเท้า กระเป๋า เสื้อกันหนาว "ฟางใส่แต่ของ
มียี่ห้อ รองเท้าคู่นี้เป็นหมิ่นเลยนะเค้าโหมง"

เค้าโหมงยิ้มแห้ง นกกระตีดนิสัยเหมือนแม่ รู้ไปหมดว่าใครใส่ของยี่ห้อไหน
ราคาเท่าไร

"เราไปเปลี่ยนกางเกงก่อน"

เค้าโมงเดินหนีแม่ น้องสาวช่างพูดเข้ามาข้างใน นึกถึงคราวไปพระธาตุ ดอยสุเทพเมื่อแปดปีที่แล้ว ตอนนั้นสามพี่น้องได้ขึ้นเครื่องบินเป็นครั้งแรก เพราะพ่อเปลี่ยนงาน บริษัทใหม่ให้เงินเดือนสูงกว่าที่เดิมสองเท่า แถมยังให้เงินปล้ำ ล่อใจ พ่อเลยพาครอบครัวไปเที่ยวหนึ่งอาทิตย์เต็มๆ ถึงจะนานมาแล้วแต่เค้าโมง ยังคงจำได้ คราวนั้นพ่อกับแม่ก็ลืมวันเกิดของเธอเหมือนกับปีนี้ เพราะมัวแต่วุ่นกับการเดินทาง แต่ต่างกันตรงที่เวลานั้นครอบครัวเธอยังมีความสุข

เค้าโมงถอดกางเกงยีนออก เปลี่ยนมาใส่กางเกงขาสั้นสีน้ำตาล เดินเข้าห้องน้ำส่องกระจกดูหน้าตัวเอง นึกเสียใจนิดๆ ที่เธอไม่มีหน้าตาพิมพ์นิยมอย่างพี่น้อง เวลาที่ใครรู้ว่าบ้านนี้มีลูกสาวสามใบเถา ถ้าเห็นหน้าไก่จุกหรือนกกระดิดก่อน พวกเขาจะชมเปาะว่าหน้าตาดีได้พ่อได้แม่ แต่พอเค้าโมงเข้าไปเท่านั้นละ เจียบกริบกันทั้งวง

เธอจับผมเส้นหน้าที่กำลังพองได้ที่ ยิ่งวันไหนอากาศร้อนผมจะฟูตั้งแต่เช้า ถ้าระบายสีดาบนจมูกก็สิงโตแท้ๆ เลยทีเดียว น่าอิจฉาไก่จุกกับนกกระดิดที่มีผมดำเป็นมันทั้งตัวสวย ผมแข็งอย่างของเค้าโมงทำอะไรไม่ได้นอกจากถักเปีย ไม่อย่างนั้นก็ต้องตัดสั้นเท่าตั้งหูตามกฎโรงเรียน แต่เธออยากไว้ผมยาว เพราะอยากให้ตัวเองดูเป็นผู้หญิง เบื่อที่คนชอบมาแห้วว่าเมื่อไรจะแปลงเพศ ยังมีเพื่อนสนิทเป็นสาวหวานอย่างผ้าแพร คนอื่นก็ยิ่งล้อว่าเค้าโมงเป็นทอม

หวีไม้สีน้ำตาลวางอยู่หน้ากระจก เค้าโมงหยิบมาส่องผม ใช้น้ำลูบให้ยุบก่อนจะถักเปียอันโต มองดูเงาสะท้อนของสาวน้อยวัยสิบห้า ใบหน้ายาวเกินกว่าจะบอกว่าเป็นรูปไข่ คิ้วเข้มหนา นัยน์ตาดำกลมกว้าง ขนตายาวแต่ไม่มอจน จมูกโด่งเป็นสันตรง ดูเป็นคนหน้าดูอย่างที่แม่เรียกว่าหน้าไม่รับแขก

"เค้าโมง" นกกระดิดเคาะประตู "เข้านี้มีอะไรกิน"

"แม่หุงข้าวไว้ ไม่รู้ว่าแกงจืดเมื่อวานยังมีอยู่หรือเปล่า"

"อ้อ แกงจืดปลาหมึกยัดไส้หมูสับ ตี๊ดไม่ชอบ แม่ทำทำไม่กี่ไม่รู้"

"ก็ไก่จุกบ่นว่าอยากกิน"

"แล้วสุดท้ายก็ไม่กิน" นกกระดิดพูดยานคง

"ใช่เค็มก็มี วางอยู่ข้างกระตักน้ำร้อน"

"กินไข่เค็มกับข้าวสวยเนี่ยนะ ผิดคอตาย" นกกระตีดบ่น เจ้าหล่อนไม่ใช่คนกินยาก เพียงแต่ขอให้ได้บ่นสักคำ ถึงกระนั้นก็ยังดีกว่าไก่จุกที่บอกว่าแพ้ไปเสียหมด กินปูแล้วคัน กินเนื้อแล้วผื่นขึ้น กินหอยแครงแล้วปวดหัว แม้ทำอย่างนี้จะกินอย่างนั้น แต่พอวันดีคืนดีก็เห็นกินได้ปกติ เค้าโม่งจึงคิดว่าพี่สาวของเธอไม่ได้แพ้อาหารจริงๆ หรือ เป็นแค่อาการทางใจ

เรียกร้องความสนใจ...

หลังออกจากห้องน้ำ เธอเดินเข้ามาในครัว เห็นนกกระตีดรินน้ำร้อนใส่ข้าวสวย แปลงร่างให้กลายเป็นข้าวต้ม

"ข้าวมันก็แข็งอยู่ดีละ" เค้าโม่งหัวเราะขำน้อง "เหมือนข้าวต้มที่ไหน"

"มีน้ำก็เป็นข้าวต้มแล้ว" นกกระตีดลองชด "อุ่นนมให้ดีดีหน่อยสิ"

"ทำไมไม่ทำเอง"

"ก็ตีดนั่งกินอยู่แล้ว ซี้เกียจลูก" นกกระตีดดึงหน้า ทำมือไหว้ปลกๆ เหนือหน้าผาก เจ้าหล่อนจะอายุครบสิบสามในเดือนหน้า แต่ยังคงทำตัวเหมือนเด็กน้อย เวลาพูดกับแม่ยังแก้งพูดไม่ชัด

เค้าโม่งอุ่นนมให้น้องในไมโครเวฟ หยิบมาวางให้ข้างซามข้าว นกกระตีดหรีดก้ามลงสอง ใช้ปลายซ้อนเขี่ยเยื่อมบางๆ ที่ลอยหน้าออก

"ดีดไม่ชอบกินเจ้านี้ สกปรก"

"สกปรกที่ไหน มันก็แค่ผ่านนม กินแล้วจะตายหรือไง"

"มันขยะแขยง"

"ไม่หัดทำตัวเป็นคนง่ายๆ บ้าง"

"ทำไมต้องทำด้วยละ" นกกระตีดย่น "ที่ไก่จุกประหลาดกว่านี้ตั้งเยอะไม่เห็นมีใครว่า..."

เด็กน้อยทำหน้าที่อัสพีสาว ดักไข่เค็มแดงเป็นมันเยิ้มใส่ลงซามข้าว วางโทรศัพท์มือถือลงด้านข้าง เสียบหูฟังเปิดซีรี่ย์ซันที่เขาวังที่กำลังติดงอมแงม เพียงชั่วประเดี๋ยวก็หลุดเข้าไปอยู่ในอาณาจักรโซซอน ตัดขาดจากโลกภายนอกโดยสิ้นเชิง

เค้าโมงอุ้งแกงจืดปลาหมึกยัดไส้ ตักราดข้าวแล้วเดินมานั่งกินคนเดียวที่ชิงช้าหน้าบ้าน แอบหวังว่าแม่จะโทรมาวินาทีใดวินาทีหนึ่ง บอกขอโทษที่ลืมวันเกิดเธอ

ไม่แน...บางทีพ่ออาจจะเป็นคนแรกที่จำได้ แต่ถ้าไม่มีใครจำได้เลยก็ช่างมันเถอะ เค้าโมงตั้งใจไว้แล้วตั้งแต่วันเกิดปีก่อน เธอจะไม่ทำตัวเป็นคนมีปัญญาเหมือนอย่างคนอื่นในบ้าน

แกงจืดของแม่จืดสมชื่อ เค้าโมงตักข้าวเข้าปาก นึกถึงขนมจีนแกงไก่ที่โรงเรียนแล้วอยากให้เปิดเทอมเสียวันนี้พรุ่งนี้ แม่ไม่ค่อยปรุงรสชาติที่ทำให้พวกเธอกิน เดิมแค่เกลือกับซีอิ๊วญี่ปุ่นนิดหน่อย พ่อเคยบ่นว่ากับข้าวที่บ้านไม่อร่อย แต่แม่ก็ไม่ยอมเปลี่ยน วิตกจริตว่าซอสชนิดนั้นชนิดนี้ทำให้เกิดมะเร็ง พ่อจึงชอบออกไปกินข้าวนอกบ้าน แม่หิ้วลูกๆตามไปด้วย แต่ทำข้าวผัดใส่กล่องติดไป ไม่ยอมให้พวกเธอกินอาหารร้านโปรดของพ่อ บอกว่ามีแต่ผงชูรส บางทีตัวแม่เองอยากกินอาหารข้างทาง แม่ยังจอดรถนั่งกินคนเดียว พวกเธอไม่มีทางได้ชิมนอกจากแม่จะมั่นใจเสียก่อนว่าร้านนั้นสะอาด

เค้าโมงกลืนข้าวพลางถอนใจกลาง เรื่องอาหารทำให้พ่อกับแม่มีปากเสียงกันหลายครั้ง อย่างวันเกิดเค้าโมงปีที่แล้ว พ่อคิดจะฉลองในบ้านเนี่ยอย่างชื่อดัง พ่อกับพวกเธอชอบกินเนื้อวากิว แต่แม่หัวเต็ดตื่นชาติก็ไม่ยอม บอกเคยอ่านเจอในเว็บบอร์ดว่าร้านนั้นมีแมลงสาบบิน สูดท้ายเถียงกันเรื่องร้านไม่จบไม่สิ้น กว่าจะได้ออกจากบ้านก็เกือบค่ำ กินกล้วยบวชชีแก้หิวกันจนเต็มท้อง

เพิ่งจะหลังปีใหม่มานี้เองที่แม่เริ่มหย่อนระเบียบ ชื่อของนอกบ้านมาให้พวกเธอกินบ่อยขึ้น เป็นเพราะแม่ออกไปทำงานร้านเค้กของป้าอ้อย ไม่มีเวลาเข้าครัวเอง แต่ดูเหมือนจะสายเกินไป เดียวนี้พ่อกับแม่แทบไม่พูดอะไรกันแล้ว ถ้าไม่มีเรื่องสำคัญ ถ้าพูดที่ไรก็ลงเอยด้วยการทะเลาะ

เค้าโมงนั่งเหม่อไถวชิงช้า เธอชอบเสียงเอี้ยๆเป็นจังหวะของมัน ชิงช้าตัวนี้อยู่คู่บ้านมาตั้งแต่เธอจำความได้ ปกติไม่ค่อยมีใครนั่ง เป็นแค่ของประดับสวนเฉยๆเหมือนโต๊ะกระจกในห้องรับแขกที่แม่ห้ามทุกคนแตะ ถ้าเกิดมีใครไปโดนเข้า แม่จะรีบเอาผ้ากั้นน้ำยามาเช็ดรอยนิ้วมือออก ดีที่แม่ไม่หวงชิงช้า

เหมือนหวงโตะตัวนั้น

ผ่านไปเป็นชั่วโมงจึงกินข้าวหมดชาม เธอนั่งเก้าอี้ฟังเสียงรถแล่นหวือบนถนนหน้าปากซอย เสียงรถสองแถวบีบแตรลั่น บ้านเค้าโหมงอยู่ถนนสุขุมวิท ด้านหลังทะเลออกครึนครึนทร์ ช่วงหกโมงเช้าอย่างนี้ยังพอว่า ถ้าเจ็ดโมงไปแล้วรถจะติดเป็นแถวยาว มอเตอร์ไซค์รับจ้างแล่นกันขวั๊กไขว่ ช่วงเปิดเทอมแม่ต้องพาพวกเธอออกจากซอยก่อนหกโมงครึ่ง แม่ทะเลาะกับไ้จุกเพราะความอึดอัดอยู่บ่อยครั้ง คนอื่นแต่งตัวเสร็จแล้ว ไ้จุกเพิ่งจะลุกมาแปรงฟัน เค้าโหมงเคยแอบตีใจตอนที่ไ้จุกเลิกไปโรงเรียน ไม่ต้องไ้ยินแม่กับพี่สาวตะโกนใส่กันให้ปวดหัว แต่พอนานวันเข้าเธอก็ตระหนัก การไม่ไปโรงเรียนของไ้จุกเป็นปัญหาใหญ่อีกกว่าการไปสาย แม่กับพ่อต่างโทษอีกฝ่ายว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้ไ้จุกเป็นอย่างนี้ แม่ว่าพ่อไม่เอาใจใส่ครอบครัว กลับมาถึงบ้านก็เล่นแต่เกม พ่อก็ว่าแม่เป็นโรคประสาท บ้าความสะอาด บ้าความสมบูรณ์แบบจนทำให้ทุกคนเครียด

การเกิดเป็นลูกคนกลางไม่ใช่เรื่องง่าย ยิ่งเป็นลูกคนกลางในครอบครัวระหองระแหง มีพี่สาวน้องสาวที่นิสัยไม่เหมือนกัน เค้าโหมงไม่รู้จะหันหน้าไปหาใคร เพื่อนที่โรงเรียนไม่มีใครรู้ว่าบ้านเค้าโหมงเป็นอย่างนี้ ครูประจำชั้นก็ไม่รู้เช่นกัน

เค้าโหมงนึกถึงตอนที่เธอยังเด็ก พ่อทำงานในบริษัทโอทีเล็กๆ ของรุ่นพี่ที่อยู่ในซอยเดียวกัน แม่เป็นแม่บ้านทั้งที่เรียนจบปริญญาโท เวลานั้นครอบครัวเธอยังมีเสียงหัวเราะ กว่าพ่อจะออกจากบ้านก็เก้าโมงเช้าไปแล้ว บางวันยังไปส่งพวกเธอที่โรงเรียน ถ้าช่วงไหนไม่มีงานก็กลับบ้านเร็ว

ปัญหาเกิดขึ้นหลังจากพ่อได้งานในบริษัทแห่งใหม่ ต้องไปประจำนครมอุตสาหกรรมต่างจังหวัด วันศุกร์เย็นจึงจะกลับบ้านที่ พ่อกลับมาทีเหนื่อยอ่อนนอนหลับบนโซฟาแทบทั้งวัน ตื่นมาเฉพาเวลากินข้าว แต่จะกระปรีกระเปร่าเป็นพิเศษถ้าเพื่อนชวนออกไปสังสรรค์ตอนกลางคืน

แม่กลายเป็นคนขี้บ่น จากเดิมที่เจ้าระเบียบอยู่แล้ว ยิ่งกลับกลายเป็นหน้าหงิกหน้างอตลอดเวลา แม่คาดหวังว่าพ่อจะช่วยเลี้ยงลูกวันเสาร์อาทิตย์ บอกว่าแม่ไม่มีเวลาเป็นของตัวเอง ทีแรกพ่อทำตาม พาลูกไปว่ายน้ำบ้าง ไปห้องฟ้า